Ζωή κλεμένη – η "η γλυκεία χώρα" Κύπρος αφιερώνει στους κατοίκους της το τραγούδι...

Κάθε φορά που ακούω το τραγούδι της Ελευθερίας Αρβανιτάκη, "Ζωή Κλεμένη", έχω την αίσθηση ότι ακούω ένα τραγούδι αφιερωμένο απο την Κύπρο (σαν χώρας, σαν μυθολογική θεά) στους κατοίκους της. Αν έχετε στα πέριξ σαν δίσκο, καμιά κασέτα ή C.D, ακούστε το, προσπαθείστε να το φέρετε στη μουσική πτέρυγα της μνήμης σας... χαλαρώστε και αφήστε την ανατολή (έστω και μουσικά) να μπει στον οργανισμό σας – μην ανησυχείτε, θα μπούμε στην ΕΟΚ, έστω και αν μας συγκινεί το παράπονο της ανατολής.

"Ίσως εκείνο που ζητάς / εγώ να μην το έχω κι απ' ό,τι ονειρεύτηκες / εγώ πολύ να απέχω / ίσως να μην σου φτάνω εγώ / γιατί πολλά ζητούσες / μα θάταν όλα αλλοιώτικα αν λίγο μ' αγαπούσες. / Μη μ' αποφεύγεις μάτια μου / μη με κοιτάς σαν ξένη / ζωή που δεν μοιράζεται, είναι ζωή κλεμένη. / Ίσως να σε κρατά εδώ / μονάχα η συνήθεια / μα όσα κι αν μου 'πες ψέματα / ς' αγάπησα στ' αλήθεια."

Αφιερωμένο εξαιρετικά λοιπόν. Διότι, αγαπητοί συνομιλητές, όπως και να το κάνουμε, την αδικήσαμε την κυρίας (ή την κορού) αυτόν τον αιώνα. Πάρτε, αν θέλετε, την προσφώνηση. Τον 15ο αιώνα (μεσαίωνας και τα τέτοια) ο Λεόντιος Μαχαιράς έγραψε την ιστορία "της γλυκείας χώρας Κύπρου"... της χώρας... Στον 20ο αιώνα (μοντέρνα εποχή, πρόοδος και τέτοια) η Κύπρος υποβαθμίστηκε νησί, μεγαλόνησος, τόπος... Μόλις πρόσφατα αρχίσαμε να την αποκαλούμε και πάλιν "χώρα"... Αφού μέχρι και ο πρόεδρος ξεχνιέται και μας αμολάει και κανένα η "ιδιαίτερη μου πατρίδα όπως λέμε το χωριό μου... η γειτονιά μου... το ιδιαίτερο μου... ενώ βεβαίως "χώρα" και πραγματική "πατρίδα" είναι άλλοι τόποι, άλλοι χερσονήσοι (αλήθεια φανταστήκατε να λέγανε την Ελλάδα "χερσόνησο'' της Βαλκανικής;) Έτσι την υποβάθμισαν την κορού... από χώρα σε χωριό... από ολότητα σε απόσπασμα, σε ιδιαιτερότητα.

Οι λέξεις είναι βέβαια συμβολικές. Οι κυρίαρχες ιδεολογίες ς' αυτή τη χώρα υποβιβάζουν (για το μεγαλύτερο μέρος αυτού του αιώνα) τους κατοίκους, σε απολίτιστους ιθαγενείς που θα «ολοκληρώνοντας» και θα αποκτούσαν πολιτισμό και ελευθερία μόνο αν γίνονταν επαρχιούλα ενός γειτονικού κράτους. Ναι, βεβαίως, είχαμε μια πλούσια πλουραλιστική ιστορία 3.000 χρόνων για να είμαστε ειλικρινείς· 10.000 βέβαια, αλλά οι υπόλοιπες 7.000 δεν αρέσουν βλέπετε. Αλλά στον 20ο αιώνα αποφασίστηκε ότι η κυπριακή εμπειρία θα αποκτούσε νόημα μόνο κάτω από τον προβολέα της Αθήνας ή της Άγκυρας. Δεν θυμόμαστε τον κ. Σουφλιά που έφερε το φως του Παρθενώνα να φωτίσει την κα Αγγελίδου; Φανταστήκατε δηλαδή να παίρναμε εμείς φως από τον Κίτιο στην Αθήνα, σαν δείγμα της προσφοράς του Ζήνωνα στην αρχαία Αθήνα; Τέτοια δεν γίνονται. Είμαστε (λένε οι επίσημοι) επαρχία, χωριουδάκι, ιθαγενείς ενώ οι άλλοι είναι «κέντρο», σοφοί, πολιτισμένοι – γι' αυτό άλλωστε δε θέλουν μερικοί να εγκρίνουν (ή και να μας πουν, να μας διατάξουν) οι Αθηναίοι την πολιτική μας στο Κυπριακό σε μια «πανεθνική»; Δεν προσέξατε άλλωστε ότι όταν μιλάνε για αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό μιλάνε βασικά για την Αθήνα – τη γλώσσα της, τη φιλοσοφία της, το πολιτικό της σύστημα; Πάλι «καλά» που βρέθηκε και ο Γκλικόροφ για να μάθει και ο κόσμος για την αρχαία Μακεδονία, τον ήλιο της Βεργίνας, τη Βεργίνα την ίδια.

Αυτή η διαδικασία «ιθαγενοποίησης» των μη Αθηναίων Ελληνόφωνων γίνεται βέβαια στο όνομα του «ομοεθνούς». Διότι βλέπετε ολόκληρη η Αμερικανική ήπειρος, η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία, οι αραβικές χώρες, κλπ, δεν έχουν πρόβλημα να έχουν κοινή γλώσσα, κοινά πολιτιστικά στοιχεία, κοινή καταγωγή, άντε και αδελφικούς δεσμούς με άλλες ΧΩΡΕΣ και να είναι ταυτόχρονα Ανεξάρτητες χώρες, με αξιοπρέπεια βασισμένη στη δικιά τους ιστορία και εμπειρία... ενώ εμείς...

Και αν είμασταν ακόμα αποικία, να πεις άστο να πάει. Έλα όμως που είμαστε και ανεξάρτητη χώρα και μπορούμε να τα βάζουμε ποδοσφαιρικά ακόμα και με την Ίντερ. Οφείλουμε βέβαια σεβασμό στους τελευταίους αποικιοκρατούμενους ιθαγενείς της χώρας μας. Αυτούς που έζησαν πριν το 1960.

Αυτούς που ερχόμενοι στο τέλος χιλιάδων χρόνων αποικιοκρατίας μπορούσαν να ονειρευτούν την ελευθερία μόνο σαν προσάρτηση σε κάποιο γειτονικό κράτος. Ονειρεύτηκαν την ελευθερία με ένα τρόπο (ένωση) και ήρθε με άλλο (Ανεξαρτησία). Η Κυπριακή Δημοκρατία ήταν το αποτέλεσμα των αγώνων τους αλλά και η άπιαστη, απρόσιτη, καταπιεσμένη επιθυμία εκατομμυρίων Κυπρίων που έζησαν όλους αυτούς τους αιώνες υπό την αποικιοκρατία ξένων διοικητών, κυβερνητών κλπ. Και φαίνεται ότι για 33 χρόνια τώρα αγωνιζόμαστε να ξεπεράσουμε τον ψυχολογικό φόβο που μας δημιουργεί η ελευθερία – να βρούμε την αξιοπρέπεια να σταθούμε στα δικά μας πόδια σε αυτή τη χώρα της Ανατολικής Μεσογείου – σαν πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας ανεξάρτητα από τις αδελφικές, συγγενικές, φιλικές ή οποιεσδήποτε άλλες σχέσεις μπορεί να νοιώθει κάποιος ότι έχει με τις γειτονικές μας χώρες. Να αγαπήσουμε την Κύπρο έστω και λίγο, να μην την κοιτάμε σαν ξένη… για να μη ζούμε και μια ζωή κλεμένη.

Αυτή είναι μια εισαγωγή λοιπόν, ς’ αυτή τη στήλη. - Μιας «νέας εξήγησης της γλυκείας χώρας Κύπρου». Μια σειρά από σχόλια, από την οπτική γωνιά κάποιου για τον οποίο η Κύπρος έχει όλα όσα ονειρεύτηκε. Από την οπτική γωνιά, αν θέλετε, της Κυπριακής Δημοκρατίας σαν ιστορικού οράματος – μιας μη – εθνικής Πολιτείας που θα εκπροσωπεί την ιστορία και τον πολιτισμό 10.000 χρόνων Ιστορίας.

ΑΝ.ΠΑΝ.

Υ.Γ.: Η στήλη βεβαίως δε δεσμεύει την εφημερίδα. Γραπτά σχόλια και ιδιαίτερα διαφωνίες με τις απόψεις του υποφαινόμενου που αποστέλλονται στην εφημερίδα θα δημοσιεύονται δίπλα από τη στήλη.

Ο ίδιος

Πέμπτη 9 Δεκεμβρίου 1993

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Νέα Εξήγησις της Γλυκειάς, Χώρας, Κύπρου (Βιβλίο), Δεκαετία 2010-2013, 2013, Λευκωσία (νότια), Λευκωσία

From:
https://www.movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:books:unclassified:glikiahora:intro

Last update: **2025/07/15 13:46**